

Fővárosi Ítéltábla
22.Gf...../2015/6.

A Fővárosi Ítéltábla

a dr. Gerber Miklós ügyvéd (**fél címe1**) által képviselt
felperes neve (felperes címe) felperesnek,
akinek pernyertessége érdekében a személyesen eljár **felperesi beavatkozó(felperesi beavatkozó címe) felperesi beavatkozó**

a dr. Stein Barnabás ügyvéd (**fél címe2**) által képviselt
... Víziközmű Társulat (alperes címe) alperesellen

tagsági jogviszony megszűnésének megállapítása iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2015. március 18. napján hozott 34.G...../2014/8. sorszámú, 12. sorszám alatt kiegészített ítélete ellen a felperes által 13., és a felperesi beavatkozó által 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti.

Fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és mellőzi azon rendelkezést, amely szerint a peres felek és a beavatkozó elsőfokú költségeiket maguk viselik.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 20.320,- (húszezer-háromszázhusz) Ft elsőfokú részperköltséget.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest és a felperesi beavatkozót, hogy 15 nap alatt fizessenek meg az alperesnek személyenként 15.000,- (tizenötezer) Ft másodfokú perköltséget.

A felperes részleges személyes költségmentessége folytán le nem rótt 48.000,- (negyvennyolcezer) Ft fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a felperes tagsági viszonya 2012. április 23. napján megszűnt. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, továbbá elutasította a viszontkeresetet is. Indokolásában tényállást nem állapított meg.

Részletesen ismertette a felperes keresetlevelét, valamint kereseti kérelmeit, melyek arra irányultak, hogy az elsőfokú bíróság állapítsa meg, hogy az alperesi társulatban a tagsági jogviszonya 2012. április 23. napján, a fizetési kötelezettsége legkésőbb 2012. május 31. napján megszűnt, ezért a 2014. november 6. napján kelt fizetési felszólításban meghatározott érdekeltségi hozzájárulás megfizetésének kötelezettsége őt nem terheli. Az elsőfokú bíróság ismertette a felperesi beavatkozó beavatkozási kérelmét, valamint az alperes ellenkérelmét is.

Megállapította, hogy a kereset részben alapos, a viszontkereset nem alapos. Azok elbírálása során figyelemmel volt a Pp. 123. §-ára, továbbá az 1995. évi LVII. törvény 35. § (2) bekezdésére, 41. § f) pontjára, 44. § (2) bekezdésére, a 160/1995. (XII.26.) Kormányrendelet 13. § (2) bekezdésére, 12. § (4) bekezdésére, és 13. § (3) bekezdésére.

Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes által előterjesztett megállapítási kereset feltételei fennállnak-e, és úgy ítélte meg, hogy nemleges megállapításra jelen perben lehetőség van, mert a felperes az alperessel szembeni jogai megóvása érdekében indította a pert, és marasztalást nem kérhet. A tagsági jogviszony megszűnésének megállapítása vonatkozásában találta alaposnak a kereseti kérelmet, melyet az alperes el is ismert. E vonatkozásban az elsőfokú bíróság az indokolást a Pp. 221. § (2) bekezdésére utalva mellőzte.

A fizetési kötelezettség tekintetében előterjesztett keresetet nem találta alaposnak, kifejtve, hogy a felperes azon álláspontja, mely szerint nincs olyan érvényes és hatályos határozat, mely vele szemben fizetési kötelezettséget állapít meg, téves. Az általa előadott tényállás szerint az alperes a jogszabályban előírtaknak megfelelően tájékoztatta arról, hogy milyen összegű érdekeltségi hozzájárulást kell megfizetnie. Annak a körülménynek, hogy ezt az érdekeltségi hozzájárulást milyen módon kell teljesíteni, nincs jelentősége a kötelezettség megállapítása szempontjából. A felperes fizetési kötelezettsége azzal keletkezett, hogy a társulat megállapította a hozzájárulás összegét. Jelentősége annak van, hogy a jogszabályban előírt módon határozták-e meg a hozzájárulás mértékét, és a jogszabályban előírt módon a tagok tudomására hozták-e. Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes ezen jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el, és nem fogadta el azt a felperesi hivatkozást, miszerint előbb a fizetési módokról kellett volna a tagoknak nyilatkozni, ezt követően kellett volna a fizetési kötelezettséget megállapítani. Annak a körülménynek sem tulajdonított jelentőséget, hogy a fizetési határidő lejártá előtt két nappal kapta meg a felperes a tájékoztatást, mert nem a lakcímén tartózkodott, ezért a késedelmes kézbesítés az alperesnek nem róható fel, valamint a fizetési kötelezettség megállapítása megtörtént akkor, amikor az alapszabályt a társulat küldöttgyűlése elfogadta. Az arról való tájékoztatás esetleges késedelme a kötelezettség létrejöttét nem befolyásolja. Megjegyezte az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem kívánt érdekeltségi hozzájárulást fizetni, maga adta elő, hogy a célja az az alól mentesülés volt. Ezért sem hivatkozhat arra, hogy a tájékoztatás felé nem volt teljes körű. Az elsőfokú bíróság utalt továbbá arra, hogy a felperes megkapta a jogszabály szerinti tájékoztatást, azonban nem fizetett, hanem kérelmet nyújtott be a hozzájárulás elengedése iránt. Részére az alperes részletfizetési kedvezményt biztosított, melyet a felperes nem teljesített, azonban a határozatot sem támadta meg, ezért a perben eredményesen nem hivatkozhat arra, hogy törvénytörő az intézőbizottság határozata. Megállapította az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperes a hozzájárulás mértékét taggyűlésen állapította meg, ezért annak mérséklésére és meghatározott időre való felfüggesztésére is a taggyűlés jogosult. A felperesnek, mint a társulat tagjának lehetősége lett volna a taggyűlési határozat felülvizsgálatát kérni bíróságtól, de ilyen keresetet nem terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság jogszabályi felhatalmazás hiányában nem volt jogosult az érdekeltségi hozzájárulás fizetése alól felmentést adni, vagy pedig annak összegét mérsékelni.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes (helyesen felperes) fizetési kötelezettsége az alapszabály 9. § (1) bekezdés a) pontja szerint áll fenn, 160.000,- Ft-ot

kellett volna egy összegben 2011. augusztus 11. napjáig megfizetnie. Ebben az időpontban ő volt a társulat tagja, ezért nem hivatkozhat jogviszonya megszűnésére. Annak az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget, hogy az alperes a felperest csak 2014-ben szólította fel fizetésre. Követelése nem évült el, ezért annak behajtására az alperes jogosult. Annak sem tulajdonított jelentőséget, hogy az alperesi ellenőrző bizottság elnöke, **(név1)** miről tájékoztatta a felperest, mert ő nem volt jogosult az alperes nevében nyilatkozni.

A viszontkeresetet nem találta alaposnak az elsőfokú bíróság, utalva arra, hogy az érdekeltségi hozzájárulás adók módjára behajtandó köztartozás. A végrehajtáshoz ezért további bírósági ítélet nem szükséges.

Ítéletét 12. sorszám alatt akként egészítette ki, hogy megállapította, hogy a peres felek, valamint a beavatkozó az eljárással kapcsolatban felmerült költségeiket maguk viselik, míg az állam által előlegezett 36.000,- Ft kereseti, és 15.000,- Ft viszontkereseti illetéket az állam viseli. Ítéletének indokolását e körben szintén kiegészítette.

Az ítélet ellen a felperes, valamint a felperesi beavatkozó terjesztettek elő fellebbezést.

A felperes fellebbezése annak megváltoztatásával azon megállapításra irányult, hogy őt a 2014. november 6. napján kelt fizetési felszólításban meghatározott érdekeltségi hozzájárulás megfizetésének kötelezettsége nem terheli. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az alperest marasztalja az első- és másodfokú perköltségeiben. Másodlagosan a perköltség körében az alperes kötelezését bruttó 38.100,- Ft elsőfokú perköltség megfizetésére kérte.

Fellebbezése indokolásában kifejtette, hogy nincs olyan érvényes és hatályos határozat, mely rá nézve fizetési kötelezettséget állapított volna meg. Az alperes a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltak ellenére az eljárás során nem csatolt ilyen határozatot, és az elsőfokú bíróság nem szerezte be az alperes létesítő okiratát és alapszabályát. Az alapszabály egy példányát az alperes jogi képviselője a tárgyaláson nyújtotta át az elsőfokú bíróságnak. Állította, hogy az alperes nem tartotta be a vízgazdálkodási társulatokról szóló 160/1995. (XII.26.) Kormányrendelet (Vhr.) 13. § (2) bekezdése szerinti garanciális szabályokat a tájékoztatás körében. Tényként állította, hogy az alperes alapszabálya kimondja a 9. § (1) bekezdésében, hogy a felperes választása szerint fizethet hozzájárulást az a), b) és c) pontban foglaltak alapján, melyből következően választása a kötelezettség mértékét befolyásolja. Hangsúlyozta, hogy a vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LXVII. törvény 44. § (2) bekezdése kimondja, hogy a hozzájárulás mértékét közgyűlés állapítja meg, szemben az elsőfokú ítélet azon megállapításával, miszerint annak összegét az alapszabályban kell meghatározni. Az alperes nem csatolta azon közgyűlési határozatát, amely egyértelműen megjelölte volna, hogy a felperesnek mekkora összeget kell fizetnie. Hivatkozott e körben a már megjelölt törvény 41. § f) pontjában foglaltakra. Kiemelte, hogy az alperes alapszabálya a tagok szabad választására bízta, hogy mekkora összegű hozzájárulást kívánnak fizetni, ekként az összecszerűség az ő választásuk szerint alakul azzal, hogy az alperes nem biztosította a választási lehetőséget a felperesnek, elmulasztotta a Vhr. 13. § (2) bekezdés szerinti kötelezettségét, és elzárta a felperest a választási lehetőség elől. Ezért részére a közgyűlés nem állapíthatta volna meg hozzájárulás mértékét, de kiemelte, hogy álláspontja szerint nem is állapították azt meg 2012. április 30-ig, így a Vhr. 12. § (4) bekezdése alapján nincs is fizetési kötelezettsége.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az ő terhére értékelte az alperes által igazolandó tények közül azt, hogy a tájékoztatás a vonatkozó jogszabályi rendelkezés szerint megtörtént, hogy határozatot hozott a hozzájárulás mértékének megállapításáról a felperessel szemben, hogy biztosította a felperes részére az alperesi alapszabály 9.2. bekezdése szerinti választási lehetőséget, illetőleg figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság **(név1)** által tett joglemondó nyilatkozatát, valamint az alperes passzivitását, amely csak azt követően foglalkozott a felperesi kérelemmel, miután vele szemben pert indítottak. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a kezdetektől fogva

az lett volna a célja, hogy mentesüljön fizetési kötelezettsége alól. Ezzel szemben nem volt abban a helyzetben, hogy gyakorolni tudta volna az őt megillető jogokat, és nem is tudott a lehetőségeiről. érelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság a viszontkereset tekintetében akként foglalt állást, hogy az alperes határozata végrehajtható, mellyel kapcsolatban nem állapítható meg, hogy melyik határozatra gondol az elsőfokú bíróság. Téves a megállapítása a hozzájárulás mértékének összege körében is. Állította, hogy az alperes akkor járt volna el szabályszerűen, ha tájékoztatja a felperest választási lehetőségéről, és miután ő kiválasztotta a fizetési módot, az alperes közgyűlése a vízgazdálkodásról szóló törvény 44. § (2) bekezdése alapján megállapította volna a hozzájárulás mértékét, meghatározva a fizetési kötelezettséget. Ez a határozat lett volna végrehajtható.

érelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a viszontkereset tekintetében akként foglalt állást, hogy a megállapítás feltételei nem állnak fenn, azonban azt mégis megállapította ítélete indokolásában, hogy a felperest 160.000,- Ft érdekeltségi hozzájárulás terheli.

Kifogásolta a perköltségről való rendelkezést is, előadva, hogy az alperes teljes mértékben pervesztes lett. Felperes ezzel szemben pernyertes, a pernek 600.000,- Ft pertárgyértékű részében, így még ha az elsőfokú ítélet helytálló volna is, akkor is közel 75%-ban a felperes pernyertes, és jogosan tarthatna igényt felmerült, és igazolt perköltségének 75%-ára, 38.100,- Ft-ra.

A felperesi beavatkozó fellebbezése szintén az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányult annak megállapításával, hogy a felperes nem tartozik az alperesnek a 2014. november 6. napján kelt 139/2014. számú fizetési felszólításban megjelölt összegű 160.000,- Ft-tal, és ennek megfelelően a pervesztes alperes kötelezését kérte a felperes, valamint a felperesi beavatkozó perköltségének viselésére. Fellebbezési kérelme elutasítása esetén kötelezni kérte az alperest a felperes, valamint a beavatkozó perköltsége 75%-ának viselésére, valamint az előlegezett és viselendő költségek különbözetének a felperes és a felperesi beavatkozó részére történő megfizetésére.

Fellebbezése indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt, hogy a felperes összegű 160.000,- Ft érdekeltségi hozzájárulás fizetésére köteles 2011. augusztus 15-ével, és tévesen utasította el a felperes ezzel ellentétes kereseti kérelmét. Hangsúlyozta, hogy a megfizetés módjától függ a hozzájárulás mértéke és a teljesítési határidő is, a választási jog pedig a tagokat illeti. Előadta, hogy az alperesi társulat megalakulásáról 2011. szeptember 23. napján levélszekerény útján kézbesített, 2011. augusztus 12. napján kelt fizetési felszólításból szerzett tudomást, mely összegű 160.000,- Ft megfizetésére hívta fel 2011. szeptember 15-i teljesítési határidővel végrehajtás terhe mellett. Ő 2011. szeptember 30. napján e-mailben kérte a hozzájárulás megfizetésének elengedését. Az alperesi társulat intézőbizottsága 2012. április 13. napján kelt kísérőlevéllel megküldött 7/2012. (III.8.) intézőbizottsági határozatával az elengedésre irányuló kérelmét elutasította, és részére havi 3.500,- Ft-os részletfizetést engedélyezett azzal, hogy a 2011. szeptember 15. és 2012. április 15. között esedékes 8 havi részleteket visszamenőleges egy összegben 2012. április 15-ig köteles megfizetni. Ezen postai küldeményt 2012. május 8. napján székesfehérvári címén kapta meg és 2012. május 9. napján a felperes ismételtén kérte a hozzájárulás méltányosságból történő elengedését, bejelentve, hogy az érintett ingatlant eladta. Az ellenőrző bizottság elnöke május 21. napján elektronikus levélben arról tájékoztatta, hogy „átírás után az új tulajdonos fogja rendezni, ezt a tájékoztatást kaptam.” Ezt követően 2,5 félévig az alperes követeléssel a felperessel szemben nem lépett fel, és végrehajtást ellene nem indított. A 2014. november 6. napján kelt, és november 11. napján kézhez vett levélben azonban 30 napos fizetési határidővel ismételtén felhívta 160.000,- Ft érdekeltségi hozzájárulás összegű megfizetésére azzal, hogy a felszólítás ellen 30 napon belül bírósághoz fordulhat. Mindezekre figyelemmel tévedett a felperesi beavatkozó fellebbezésében kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a felperes a keresetével a létesítő okirat 9. § (1) bekezdésében, és a 4/2011. (06.29.) számú határozatban meghatározott fizetési kötelezettséget vitatja, mert kereseti kérelme kifejezetten az alperes 2014. november 6-i fizetési felszólításában megjelölt kötelezettséget támadta,

az abban biztosított 30 napos jogorvoslati határidőn belül, azon az alapon, hogy a létesítő okirat 9. § (1) bekezdése a tagoknak és nem a társulatnak biztosít választási lehetőséget a hozzájárulás módjának megfizetésére vonatkozóan.

Kiemelte, hogy a felhívás elkészült, mert a felperes tagsági jogviszonya 2,5 évvel annak kelte előtt megszűnt. Vitatta fizetési kötelezettségét azon az alapon is, hogy a követeléséről az alperes egyszer már lemondott a 2012. május 21. napján kézhez vett nyilatkozattal. Hivatkozott a vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvény 35. § (4) bekezdésében, valamint a 160/1995. (XII.26.) Kormányrendelet 13. § (2) bekezdésében és 12. § (4) bekezdésében foglaltakra. Előadta, hogy az alperes egyetlen alkalommal sem közölt a fizetés módjára vonatkozó alternatívákat ismertető fizetési felszólítást, mellyel megfosztotta őt a létesítő okiratban biztosított választási jogától, figyelmen kívül hagyva a létesítő okirat 9. § (1) bekezdésében biztosított választási lehetőséget. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az alperes jogi képviselője a tárgyaláson két ízben elismerte, hogy nem volt szabályos fizetési felszólítás.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet indokolása felróta a felperesnek, hogy akkor sem fizetett volna, ha választási lehetőséget biztosít számára az alperes. Ezzel szemben ő kisnyugdíjasként élni kívánt, és élt a vízgazdálkodásról szóló törvény 44. § (2) bekezdésében biztosított, a hozzájárulás elengedésére irányuló jogával, melyet az elsőfokú bíróság tévesen a fizetési hajlandóság hiányaként értékelt, és úgy foglalt állást, hogy ezért már nem is illeti meg a részére a létesítő okiratban biztosított választási jog, vagy a jogszabályban meghatározott szabályszerű értesítés joga. Előadta e körben, hogy nincs relevanciája a perben annak, hogy szabályszerű fizetési felszólítás esetén fizetett volna-e részletekben, vagy sem, mert a per tárgya az egyösszegű teljesítés azon az alapon, hogy a részletfizetési opcióról nem tájékoztatta a felperest megfelelően az alperes. Hangsúlyozta, hogy a létesítő okirat 9. § (1) bekezdés c) pontja szerinti részletfizetés nem azonos az intézőbizottság 7/2012. (III.8.) határozatában megjelölt részletfizetéssel, és az alperes által biztosított havi 3.500,- Ft összegű részletfizetés külön per tárgya lehetne. Kiemelte, hogy az alperesi intézőbizottság 7/2012. (III.8.) határozatát a 2012. április 15-i fizetési határidőt követő 3 héttel, május 7. napján vette kézhez, ellentétben az elsőfokú bíróság ítéletében írtakkal, mely a határozat kísérlévélenek keltére vonatkozhat.

Állította, hogy megtámadta az érdekeltségi hozzájárulás fizetésére felszólító határozatot, bár nem bíróság előtt, hanem a 2012. május 8. napján az ellenőrző bizottság elnökének e-mailen küldött levélben. Erre kapta azt a választ, hogy átírás után az új tulajdonos fogja majd rendezni a hozzájárulás összegét, mely után az alperes semmilyen jogi lépést nem tett a hozzájárulás behajtása iránt, egészen a 2014. november 6-i fizetési felszólításig.

érelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyva a beavatkozó tárgyaláson szóban előadott azon jogi álláspontját, hogy a létesítő okirat 18. § (5) bekezdés c) pontja alapján az ellenőrző bizottság elnöke jogosult volt a 2012. május 8. napján benyújtott panasz alapján intézkedni, és az alperes nevében nyilatkozatokat tenni, ezzel szemben akként foglalt állást, hogy arra nem volt jogosult. Állította, hogy a felperes az ellenőrző bizottság elnökének e-mail üzenetére, valamint arra figyelemmel, hogy azt követően 2,5 évig az alperesi társulat nem szólította fel, joggal hihette, hogy a hozzájárulást nem kell megfizetnie. Ha az ellenőrző bizottság elnökének mégsem volt joga az alperes nevében tájékoztatást adni, akkor az alperesnek, konkrétan az ellenőrző bizottság elnökének róható fel, hogy magatartásával a felperest megtévesztette.

Állította a felperesi beavatkozó fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság nem biztosította a felek számára az egyenlő bánásmódot az által, hogy amikor a felperes jelezte, hogy az intézőbizottságnak a tartozás elengedése elutasítására nem volt hatásköre, ezzel nem foglalkozva akként foglalt állást, hogy a felperes azt határidőben nem támadta meg, figyelmen kívül hagyva annak okát.

érelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a perrel érintett 2014. november 6-i fizetési felszólítást minősítette irrelevánsnak azzal az indokkal, hogy a fizetési kötelezettség a létesítő okirat 9. § (1) bekezdésébe foglalt, az alakuló közgyűlésen hozott határozat alapján az abban megjelölt, 2011. augusztus 15.

napján beállt, ehhez képest a viszontkeresetet azzal utasította el, hogy az alperesnek az a határozata, amely a felperes fizetési kötelezettségét megállapította, végrehajtható. Nem világos, hogy az elsőfokú bíróság melyik határozatra utalt ezzel. Előadta azonban, hogy bármely határozat, amely a kötelezett részére biztosít választási lehetősége a teljesítés módjára és összegére nézve, nem felel meg a végrehajthatóság feltételeinek, utalva a Vhr. 13. § (4) bekezdés d) pontjára. Hangsúlyozta, hogy jogszerű és végrehajtható határozat a fizetési kötelezettségről nem született. Sételmezte, hogy az elsőfokú bíróság, bár az alperes viszontkeresetét formailag elutasította, ténylegesen mégis helyt adott annak, mert indokolásában kétszer is rögzítette, hogy a felperest egyösszegű, 160.000,- Ft fizetési kötelezettség terheli. Ezzel az elsőfokú bíróság nagyobb összeget „ítélt meg” indokolásában, mint amekkorát az alperes maga jogosnak tartott, figyelemmel arra, hogy viszontkeresete eredetileg a tagsági jogviszony megszűnéséig szeptembertől április számított 8x3500,- Ft-ra vonatkozott, annak összegszerűségét az alperes az elsőfokú bíróság kérdését követően emelte fel 160.000,- Ft-ra. Állította továbbá a felperesi beavatkozó a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság összemosta a létesítő okirat szerinti és az intézőbizottsági határozat szerinti részletfizetést, nem véve figyelembe, hogy a felperes részletfizetést nem is választhatott egyik esetben sem, mert attól az alperes zárta el eljárásával.

Az alperes ellenkérelme az elsőfokú kiegészített ítélet helybenhagyására irányult és kérte a felperes, valamint a felperesi beavatkozó kötelezését másodfokú perköltsége megfizetésére.

Fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az elsőfokú bíróság ítéletének az alperesi viszontkeresetet elutasító rendelkezése, továbbá az a megállapítása, mely szerint a felperes tagsági viszonya 2012. április 23-án megszűnt. Ezeket a rendelkezéseket a másodfokú bíróság - figyelemmel a Pp. 228. § (4) bekezdésére - nem érintette.

A fellebbezések a per főtárgyát illetően nem alaposak, a perköltség vonatkozásában alaposak.

Az elsőfokú ítélet indokolása nem felelt meg a Pp. 221. § (1) bekezdésének, tényállást nem tartalmaz. Azonban a Pp. 252.§ (2) bekezdése alapján még lényeges eljárási szabálysértés esetén is csak akkor van helye az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének, és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasításának, ha emiatt szükséges a tárgyalás megismétlése, vagy kiegészítése. Ennek szükségessége a jelen perben nem merült fel.

A másodfokú bíróság ezért érdemben bírálta felül az elsőfokú ítéletet a fellebbezési korlátok között, és saját ítéletével megállapította az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel a következő, relevánsnak tekintett tényállást.

A felperes 2002. január 4-től 2012. április 23-ig tulajdonosa volt a ... belterület ... helyrajzi számú, természetben **(ingatlan címel)** szám alatti ingatlandnak. Az alperesi víziközmű társulat 2011. augusztus 11-i keltezéssel írásban értesítette a felperest, hogy a társulat 2011. június 29-én megalakult, annak a tagjává vált. Terhére egy érdekeltségi egység figyelembevételével a 4/2011. június 29-i taggyűlési határozat alapján 160.000,- Ft-ban állapították meg az érdekeltségi hozzájárulást, amelyet 2011. augusztus 15-ig készpénzben lehet teljesíteni az alperes bankszámlájára, azzal azonban, hogy az idő szűkössége miatt a késedelmes befizetőkkel szemben 2011. szeptember 15-ig behajtás iránti intézkedést nem foganatosítanak. A levél tartalmazta, hogy az érdekeltségi hozzájárulás adók módjára behajtható köztartozás, egyben tájékoztatást is magában foglalt arról, hogy a hozzájárulás felülvizsgálatát a közléstől számított 30 napon belül bíróságtól lehet kérni. E határidőn belül a felperes nem fordult bírósághoz a felülvizsgálat érdekében. A felperes tagsági viszonya ezt követően az alperesi társulatban 2012. április 23. napján megszűnt. Az alperes 2014. november 6-i keltezéssel írásban közölte a felperessel, hogy a 4/2011. június 29-i

taggyűlési határozat alapján 160.000,- Ft érdekeltségi hozzájárulást köteles fizetni egy érdekeltségi egység tekintetében. Az írat szintén tájékoztatást tartalmazott a megfizetés módjáról, valamint arról, hogy az adók módjára behajtható köztartozás. Ebben az levélben is tájékoztatták a felperest arról, hogy a megállapított hozzájárulás felülvizsgálatát a közléstől számított 30 napon belül a bíróságtól lehet kérni.

A felperes 2014. december 8-án az elsőfokú bírósághoz érkezett keresetlevelében annak megállapítását kérte az elsőfokú bíróságtól, hogy az alperesi víziközmű társulatban tagsági jogviszonya - elírás folytán - 2014. április 23-án, fizetési kötelezettsége legkésőbb 2012. május 8-án megszűnt, ezért őt a 2014. november 6-án kelt felszólításban meghatározott érdekeltségi hozzájárulási kötelezettség nem terheli. A felperes ekként megállapításra irányuló keresetet terjesztett elő, melyre vonatkozóan a Pp. 123. §-a akként rendelkezik, hogy annak csak akkor van helye, ha a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása végett szükséges, és a felperes a jogviszony természeténél fogva, vagy a kötelezettség lejártának hiányában, vagy valamely más okból teljesítést nem követelhet.

Tekintettel arra, hogy a marasztalásra irányuló általánosnak mondható kereseti kérelemhez képest ez egy kivételes keresetfajta, csak a Pp. 123. §-ában meghatározott törvényi feltételek együttes fennállása esetén van lehetőség az előterjesztésére. E feltételek pedig a jogmegóvási szükséglet a felperes oldalán, mégpedig kifejezetten a kérelem szerinti ítéleti megállapítással, és a marasztalás követelhetőségének kizártsága. Figyelemmel a peres felek között 2012. április 23-ig fennállt tagsági viszonyra, a jogvitára az 1995. évi LVII. törvény rendelkezései az irányadók, így a 35. § (3) és (4) bekezdései is, amely szerint a víziközmű társulat tagjai kötelesek a víziközmű társulat részére víziközmű társulati hozzájárulást fizetni. A hozzájárulás adók módjára behajtható köztartozás. A víziközmű társulat tagja a vele szemben megállapított hozzájárulás felülvizsgálatát a taggyűlési határozat közlésétől számított 30 napon belül a bíróságtól kérheti. A társulati érdekeltségi hozzájárulással szemben ezért a speciális törvény szerinti határidőben és módon a hozzájárulás felülvizsgálatát kellett volna kérnie a felperesnek, még hozzá a 2011. évi közlést követően és nem a Pp. 123. §-a szerinti megállapítási keresetet előterjesztenie. Ennek elmaradása megállapítási keresettel nem pótolható. Ettől független kérdés az, hogy a közlés egyébként megfelelt-e az akkori jogszabályi rendelkezéseknek, és alkalmas-e végrehajtásra. A Pp. 123. §-a szerinti felperesi kereset ezért nem teljesíthető, és nem szükséges emiatt a továbbiakban vizsgálni, hogy az érdekeltségi hozzájárulás megfelelően kivetésre került-e, avagy sem az irányadó jogszabály alapján.

Az elsőfokú bíróság jogerősen elutasította a viszontkeresetet, azonban ítéletének indoklásában egyben állást foglalt arról, hogy a felperes tartozása 160.000,- Ft, és ezt a beavatkozó fellebbezése külön is sérelmezte. A másodfokú bíróság emiatt ezt a megállapítást mellőzi az elsőfokú ítélet indoklásából.

A fellebbezések ugyancsak érintették a perköltségről történt rendelkezést. Tekintettel arra, hogy az alperesi viszontkereset teljes egészében alaptalannak bizonyult, míg a felperesi kereset a jogerős rendelkezés figyelembevételével részben helytálló volt, a Pp. 81. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően kell rendelkezni az elsőfokú perköltség viseléséről. E tekintetben a felperesi megállapítási kereset vonatkozásában a pertárgyérték 600.000,- Ft, és a részbeni teljesítésre figyelemmel a másodfokú bíróság 300.000,- Ft erejéig tekintette a felperest pernyertesnek, a viszontkereset összege pedig 160.000,- Ft volt. Így a peres felek pernyertességének/pervesztességének aránya az elsőfokú eljárásban 60-40% a felperes javára. Ezért nem helytálló azon rendelkezés, mely szerint a peres felek költségeiket viselni kötelesek. Részbeni pernyertességére tekintettel mindezek alapján az ügyvédi munkadíjakat elszámolva határozta meg a felperes javára az elsőfokú részperköltséget a másodfokú bíróság és figyelembe vette a beavatkozó azon nyilatkozatát, mely szerint elsőfokú perköltséget nem igényel.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a rendelkező rész szerint az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta a fellebbezett körben a Pp 253. § (2) bekezdése alapján, egyebekben pedig helybenhagyta.

A fellebbezések a per főtárgyát illetően nem vezettek eredményre, ezért a másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott a másodfokú bíróság, utalva arra, hogy a Pp. 25. § (4) bekezdése értelmében a járulékok, így a perköltség figyelmen kívül maradnak a perérték meghatározásánál. A felperes jogán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14.§-a alapján rendelkezett.

, 2015. október 29.

dr. Csepinszky Andrea s. k.
a tanács elnöke

dr. Pávlisz Beatrix Hajnalka s. k. . **Klicsuné dr. Sólyom**
előadó bíró **Livia s. k. bíró**

A kiadmány hitelül: